

EMOTIONAL vs. INTELLECTUAL TESHUVA

1. תלמוד בבלי מסכת נדרים דף כה עמוד ב

מתני'. נדרי שגגות: אם אכלתי ואם שתיתי, ונזכר שאכל ושתה; שאני אוכל ושאתה, ושכח ואכל ושתה; אמר קונם אשתי נהנית לי שגנבה את כסי ושהכתה את בני, ונודע שלא הכתו, ונודע שלא גנבה. ראה אותן אוכלין תאנים, ואמר הרי עליכם קרבן, ונמצאו אביו ואחיו והיו עמהן אחרים, בש"א: הן מותרים ומה שעמהם אסורים, ובה"א: אלו ואלו מותרין

תלמוד בבלי מסכת נדרים דף כז עמוד א

מתני'. נדרי אונסין: הדירו חבירו שיאכל אצלו, וחלה הוא או שחלה בנו, או שעכבו נהר - הרי אלו נדרי אונסין.

גמ'. ההוא גברא דאתפיס זכוותא בבי דינא, ואמר: אי לא אתינא עד תלתין יומין ליבטלון הני זכוותאי, איתניס ולא אתא, אמר רב הונא: בטיל זכוותיה. אמר ליה רבא: אנוס הוא, ואנוס רחמנא פטריה, דכתיב: אולנערה לא תעשה דבר! וכי תימא קטלא שאני, והתנן, נדרי אונסין: הדירו חבירו שיאכל אצלו, וחלה הוא או שחלה בנו, או שעכבו נהר - הרי אלו נדרי אונסין. ולרבא, מאי שנא מהא דתנן: ה"ז גיטיך מעכשיו אם לא באתי מכאן עד

י"ב חדש, ומת בתוך י"ב חדש - הרי זה גט, אמאי? והא מינס איתניס

אמרי: דלמא שאני התם דאי הוה ידע דמית, מן לאלתר הוה גמר ויהיב גיטא. מ"ש מההוא דאמר להו: אי לא אתינא מכאן עד תלתין יומין ליהוי גיטא, אתא ופסקיה מעברא, אמר להו: חזו דאתאי, חזו דאתאי, ואמר שמואל: לא שמייה מתייא, אמאי? והא מינס אניס! דלמא אונסא דמיגליא שאני, ומעברא מיגלי אונסיה.

3. הר"ן מסכת נדרים דף כז עמוד א

ו**כתב עוד הרמב"ן ז"ל** - דאפי' במשנה דוקא בנדר שהותר ע"י פתח שדומה קצת לנדרי טעות וכיון שיש טעות בנדר בטל כולו אבל התירוהו בחרטה אין כל הנדר נותר אלא מה שהוא מתחרט בו בלבד אבל בתוספות כתבו דאפילו נותר בחרטה כיון דחכם עוקר הנדר מעיקרו מכיון שהותר מקצתו הותר כולו

4. משנה מסכת נדרים פרק ט

משנה ו

[*] פותחין בימים טובים ובשבתות בראשונה היו אומרים אותן הימים מותרין ושאר כל הימים אסורין עד שבא רבי עקיבא ולימד שהנדר שהותר מקצתו הותר כולו:

5. ישעיהו פרק נז

(יט) בורא נוב נוב שפתיים שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר יקוק ויפאיתיו:

ישעיהו פרק ו

(י) השמן לב העם הזה ואזניו הכבד ועיניו השע פן יראה בעיניו ובאזניו ישמע ולבבו יבין ושב ורפא לו:

6. שמואל ב פרק יג

(טו) וַיִּשְׁנֶאֱהָ אֲמִנוֹן שְׁנֵאָה גְדוֹלָה מְאֹד כִּי גְדוֹלָה הַשְּׁנֵאָה אֲשֶׁר שְׁנֵאָה מֵאֲהָבָה אֲשֶׁר אֲהָבָה וַיֹּאמֶר לָהּ אֲמִנוֹן קוּמִי לְכִי:

7. תפלת זכה

מִתְמַיְהִים אֲנַחְנוּ עַל נַפְשֵׁנוּ אֵיךְ נַעֲשֶׂתָה הַתּוֹעֵבָה הַזֹּאת כִּי הוֹצֵאנוּ נַפְשֵׁנוּ וְרוּחֵנוּ מֵעוֹלָם הַקְדוֹשׁ וּבְרַחֲמֵינוּ לְמָקוֹם מְדַבֵּר צִיָּה וְצַלְמֹת

8. רמב"ם הלכות תשובה פרק א

הלכה א

כל מצות שבתורה בין עשה בין לא תעשה אם עבר אדם על אחת מהן בין בזדון בין בשגגה כשיעשה תשובה וישוב מחטאו חייב להתודות לפני האל ברוך הוא שנאמר איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטאתם אשר עשו זה וידוי דברים, וידוי זה מצות עשה, כיצד מתודין אומר אנא השם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך והרי נחמתי ובושתי במעשי ולעולם איני חוזר לדבר זה, וזהו עיקרו של וידוי,

9. רמב"ם הלכות תשובה פרק ב

הלכה א

אי זו היא תשובה גמורה, זה שבא לידו דבר שעבר בו ואפשר בידו לעשותו ופירש ולא עשה מפני התשובה, לא מיראה ולא מכשלון כח, כיצד הרי שבא על אשה בעבירה ולאחר זמן נתייחד עמה והוא עומד באהבתו בה ובכח גופו ובמדינה שעבר בה ופירש ולא עבר זהו בעל תשובה גמורה,